

Epitaf

François Villon

Ač nemá pomník z mramoru,
zde v nuzném hrobě spí jen tak,
probodán šípy amorů
Francois Villon, nebožák.
Dřív než mu vyhas navždy zrak,
rozdal, co měl, ten dobrý brach:
pár sou, hlt vína, prázdný vak.
Vzpomeňme na něj v modlitbách:

Budiž mu země lehká je,
kéž mír ho čeká na věčnosti,
ať masa má i vína dosti,
až vstoupí bránou do ráje.
Na světě trpěl, vzdychaje,
bez vlasů, vousů, jen se postil.
Budiž mu země lehká je.

Svou pravdu říkal, nedbaje
nevole pánů, jejich zlosti,
byl vyhnán, bit a v nemilosti,
zavírán jak vůl do stáje.
Budiž mu země lehká je.

Epitaphe

François Villon

Cy gist et dort en ce sollier,
qu'amours occist de son raillon,
ung povre petit escollier,
qui fust nomé François Villon.
Oncques de terre n'eut sillon.
Il donna tout, chascun le scet:
tables, tresteaulx, pain, corbeillon.
Gallans, dictes en ce verset:

Repos eternal, donne à cil,
Sire, et clarté perpetuelle,
Qui vaillant plat ni escuelle
N'eut oncques, n'ung brain de percil.
Il fut rez, chief, barbe et sourcil,
Comme ung navet qu'on ret ou pelle.
Repos eternal donne à cil.

Rigueur le transmit en exil,
Et luy frappa au cul la pelle,
Non obstant qu'il dit: "J'en appelle!"
Qui n'est pas terme trop subtil.
Repos eternal donne à cil.